

UNIDROIT KONVENCIJA DĖL PAVOGTŲ AR NETEISĖTAI IŠVEŽTŲ KULTŪROS OBJEKTŲ

Šalys, šios Konvencijos narės,

susirinkusios Italijos Respublikos Vyriausybės kvietimu Romoje 1995 metų birželio 7–24 dienomis į diplomatinę konferenciją UNIDROIT konvencijos dėl pavogtų ar neteisėtai išvežtų kultūros objektų tarptautinio grąžinimo projektui priimti,

būdamos įsitikinusios, kaip svarbu saugoti kultūros paveldą, skatinti kultūrinius mainus, kad tautos geriau suprastų viena kitą, skleisti kultūrą, kad kiltų žmonijos gerovė, progresuotų civilizacija,

būdamos susirūpinusios dėl nelegalios prekybos kultūros objektais ir jos daromos nepataisomos žalos tiek šiems objektams, tiek tautų, genčių, vietinių ir kitų bendruomenių kultūrai, taip pat visų tautų paveldui, ypač susirūpinusios dėl archeologinių vietų plėšimo, nes negrįžtamai prarandama archeologinė, istorinė ir mokslinė informacija,

būdamos pasiryžusios efektyviai prisidėti prie kovos su nelegalia prekyba kultūros objektais - nustatydamos bendras minimalias juridines taisykles Susitariančiųjų šalių kultūros objektų grąžinimui ir nuosavybės teisės atkūrimui, kad būtų pagerintas kultūros paveldo išsaugojimas ir apsauga,

pabrėždamos, kad šia Konvencija siekiama palengvinti kultūros objektų grąžinimą ir nuosavybės teisės atkūrimą ir kad bet koks nuostolių atlyginimas, pavyzdžiui, kompensacija, taikomas vienoje šalyje, nebūtinai taikomas kitose,

teigdamos, kad Konvencijos nuostatos ateityje nepatvirtins ir neįteisins jokio nelegalaus sandorio, kuris galėjo būti sudarytas prieš įsigaliojant Konvencijai,

suprasdamos, kad pati Konvencija neišspręs problemų, kylančių dėl nelegalios prekybos, o tik pradeda procesą, kuriuo bus stiprinamas tarptautinis kultūrinis bendradarbiavimas, palaikomas legalios prekybos ir tarpvalstybinių kultūrinių mainų sutarčių vaidmuo,

pripažindamos, kad, įgyvendinant šią Konvenciją, turėtų būti imamasi kitų efektyvių kultūros objektų apsaugos priemonių, pavyzdžiui, sąrašų sudarymo, fizinės archeologinių objektų apsaugos ir techninės kooperacijos,

pripažindamos įvairių institucijų veiklą saugant kultūros vertybes, ypač 1970 metų UNESCO konvenciją dėl nelegalaus kultūros vertybių judėjimo ir etikos kodeksų, taikomų privačiame sektoriuje, plėtojimąsi,

susitarė:

I SKYRIUS TAIKYMAS IR SĄVOKA

1 straipsnis

Ši Konvencija taikoma tarptautiniams ieškiniams:

- a) dėl nuosavybės teisės į pavogtus kultūros objektus atkūrimo;
- b) dėl kultūros objektų, išvežtų iš Susitariančiosios šalies teritorijos, pažeidžiant jos įstatymus, reglamentuojančius kultūros objektų eksportą, (toliau – nelegaliai išvežti kultūros objektai) grąžinimo, siekiant apsaugoti kultūros paveldą.

2 straipsnis

Pagal šią Konvenciją kultūros objektais laikomi tie objektai, kurie religiniu ar pasaulietiniu požiūriu svarbūs archeologijai, priešistorijai, istorijai, literatūrai, menui ar mokslui ir kurie priklauso vienai iš kategorijų, išvardytų šios Konvencijos priede.

II SKYRIUS

NUOSAVYBĖS TEISĖS Į PAVOGTUS KULTŪROS OBJEKTUS ATKŪRIMAS

3 straipsnis

1. Pavogto kultūros objekto savininkas turi jį grąžinti.
2. Pagal šią Konvenciją kultūros objektas, kuris buvo neteisėtai iškastas arba teisėtai iškastas, bet neteisėtai laikomas, pripažįstamas pavogtu vadovaujantis tos šalies, kurioje jis iškastas, įstatymais.
3. Visi ieškiniai nuosavybės teisei atkurti turi būti pateikti per trejus metus nuo to laiko, kai ieškovas sužinojo, kur yra kultūros objektas ir kas jo savininkas, ir bet kuriuo atveju – per penkiasdešimt metų nuo to laiko, kai objektas buvo pavogtas.
4. Ieškiniams atkurti nuosavybės teisei į objektą, kuris yra identifikuoto paminklo ar archeologinės vietovės neatskiriama dalis arba priklauso visuomeninei kolekcijai, netaikomi kiti laiko apribojimai, tik trejų metų terminas, skaičiuojamas nuo to laiko, kai ieškovas sužinojo, kur yra kultūros objektas ir kas jo savininkas.
5. Nepaisant ankstesnių dalių nuostatų, bet kuri Susitariančioji šalis gali pareikšti, kad ieškinio terminas gali būti septyniasdešimt penkeri ir daugiau metų, kaip numato jos įstatymai. Jei ieškinys nuosavybės teisei atkurti pateikiamas kitoje Susitariančiojoje šalyje, o kultūros objektas yra paminklo, archeologinės vietovės ar visuomeninės kolekcijos dalis pareiškimą pateikiančioje Susitariančiojoje šalyje, ieškinys turi būti patenkintas būtent per pareiškime nurodytą laiką.
6. Pareiškimas, apie kurį kalbama ankstesnėje dalyje, turės būti paskelbtas Konvenciją pasirašant, ratifikuojant, priimant, patvirtinant arba prie jos prisijungiant.
7. Pagal šią Konvenciją visuomenine kolekcija laikoma grupė inventorizuotų ar kitaip identifikuotų kultūros objektų, priklausančių:
 - a) Susitariančiajai šaliai,
 - b) Susitariančiosios šalies regioninei ar vietos valdžiai,
 - c) Susitariančiosios šalies religinei institucijai arba
 - d) institucijai, kuri įkurta Susitariančiojoje šalyje specialiai kultūros, švietimo ir mokslo tikslams ir pripažinta toje šalyje tenkinanti visuomenės poreikius.
8. Be to, ieškiniui atkurti nuosavybės teisei į ritualinį ar kitaip bendruomenei svarbų kultūros objektą, kuris priklauso genčiai ar vietinei bendruomenei Susitariančiojoje šalyje ir yra naudojamas tos bendruomenės papročių bei ritualinėse apeigose, taikomas toks pat laiko apribojimas kaip ir ieškiniui dėl visuomeninės kolekcijos.

4 straipsnis

1. Pavogto kultūros objekto savininkas, iš kurio pareikalauta grąžinti šį objektą, nuosavybės teisės atkūrimo metu turi teisę gauti teisingą ir priimtina kompensaciją, jei jis nei žinojo, nei galėjo žinoti, kad objektas vogtas, ir jei gali įrodyti, kad buvo reikiamai atsargus objektą įsigydamas.
2. Nepažeidžiant savininko teisės į minėtą kompensaciją, bus stengiamasi rasti žmogų, kuris perdavė objektą savininkui, arba kokį kitą ankstesnį perdavėją, kad sumokėtų kompensaciją, jei tai leidžia ieškinį pateikusios šalies įstatymai.
3. Jei reikalaujama, kad ieškovas sumokėtų kompensaciją savininkui, tai nepažeidžia ieškovo teisės atgauti tą kompensaciją iš bet kurio kito asmens.
4. Nustatant, ar savininkas buvo reikiamai atsargus įsigydamas objektą, atsižvelgiama į visas objekto įsigijimo aplinkybes, tarp jų ir į suinteresuotųjų asmenų savybes, sumokėtą kainą, ar savininkas pasitiksline kokiam nors prieinamame pavogtų kultūros vertybių sąrašė arba kitokioje informacijoje ar dokumentuose, kuriuos jis galėjo gauti, ar kreipėsi patarimo į prieinamas agentūras arba kompetentingą asmenį.
5. Savininko padėtis neturi būti palankesnė negu to asmens, iš kurio jis paveldėjo ar kitaip nemokamai įsigijo kultūros objektą.

III SKYRIUS

NETEISĖTAI IŠVEŽTŲ KULTŪROS OBJEKTŲ GRAŽINIMAS

5 straipsnis

1. Susitariančioji šalis gali pareikalauti, kad teismas ar kita kompetentinga kitos Susitariančiosios šalies institucija įsakytų grąžinti kultūros objektą, neteisėtai išvežtą iš reikalavimą pateikusios šalies.

2. Jei kultūros objektas išvežtas iš reikalavimą pateikusios šalies laikinai – parodai, ištyrimui ar restauravimui, – gavus leidimą pagal šios šalies įstatymus, reguliuojančius kultūros vertybių išvežimą siekiant apsaugoti kultūros paveldą, ir nustatytu terminu negražintas, jis laikomas išvežtu neteisėtai.

3. Teismas ar kita kompetentinga šalies, į kurią kreipiamasi, institucija turi įsakyti grąžinti neteisėtai išvežtą kultūros objektą, jei reikalavimą pateikusi šalis nustato, kad išvežant objektą iš jos teritorijos pažeista viena ar daugiau šių sąlygų:

- a) objekto ar jo aplinkos fizinis išsaugojimas;
- b) sudėtinio objekto vientisumas;
- c) informacijos, pavyzdžiui, mokslinės ar istorinės, išsaugojimas;
- d) jei gentis ar vietinė bendruomenė daiktą naudoja papročių ir ritualinėse apeigose, arba jei nustatoma, kad objektas šalyje, pateikusioje reikalavimą, yra ypatingos kultūrinės reikšmės.

4. Bet kuriame reikalavime, nurodytame šio straipsnio 1 dalyje, arba prie jo turi būti tokia faktinė ar teisinė informacija, kuri padėtų teismui ar kitai kompetentingai šalies, į kurią kreipiamasi, institucijai nustatyti, ar nepažeisti 1–3 dalių reikalavimai.

5. Bet kuris reikalavimas grąžinti kultūros objektą turi būti pateiktas per trejus metus nuo to laiko, kai reikalaujanti šalis sužinojo, kur yra objektas ir kas jo savininkas, ir bet kuriuo atveju – per penkiasdešimt metų nuo tos dienos, kurią objektas buvo išvežtas, arba nuo tos dienos, kurią objektas pagal 2 dalyje nurodytą leidimą turėjo būti grąžintas.

6 straipsnis

1. Kultūros objekto savininkas, kuris jį įsigijo po to, kai tas objektas buvo neteisėtai išvežtas, objekto grąžinimo metu turės teisę gauti teisingą ir priimtina kompensaciją iš reikalavimą pateikusios šalies, jei jį įsigydamas, jis nei žinojo, nei galėjo žinoti, kad objektas išvežtas neteisėtai.

2. Nustatant, ar savininkas žinojo, ar galėjo žinoti, kad kultūros objektas išvežtas neteisėtai, bus atsižvelgiama į objekto įsigijimo aplinkybes, įskaitant tai, kad neturėta leidimo išvežti, kurio reikia pagal reikalavimą pateikusios šalies įstatymus.

3. Savininkas, iš kurio reikalaujama grąžinti kultūros objektą, pagal susitarimą su reikalavimą pateikusia šalimi gali nuspręsti vietoj kompensacijos:

- a) išlaikyti nuosavybės teisę;
- b) už atlyginimą arba nemokamai perduoti nuosavybės teisę paties pasirinktam žmogui, kuris gyvena reikalavimą pateikusioje šalyje ir kuris davė būtinas garantijas.

4. Kultūros objekto grąžinimo pagal šį straipsnį išlaidas apmoka reikalavimą pateikusi šalis, išsaugodama savo teisę atgauti išlaidas iš bet kurio kito asmens.

5. Savininko padėtis neturi būti palankesnė negu to asmens, iš kurio jis paveldėjo ar kitaip nemokamai įsigijo kultūros objektą.

7 straipsnis

1. Šio skyriaus nuostatos netaikomos, jei:

- a) reikalaujant grąžinti kultūros objektą, jo išvežimas jau nelaikomas neteisėtu;
- b) objektas buvo išvežtas esant gyvam jo autoriui arba nepraėjus daugiau kaip penkiasdešimt metų nuo autoriaus mirties.

2. Nepaisant šio straipsnio 1 dalies b punkto nuostatų, šio skyriaus nuostatos taikomos, jei kultūros objektas sukurtas genties ar vietinės bendruomenės nario arba narių papročių ar ritualinėms apeigoms, ir objektas gražinamas tai bendruomenei.

IV SKYRIUS BENDROSIOS NUOSTATOS

8 straipsnis

1. Ieškinys pagal II skyriaus nuostatas ir reikalavimas pagal III skyriaus nuostatas gali būti pateiktas Susitariančiosios šalies, kurioje yra objektas, teismams ar kitoms kompetentingoms institucijoms, taip pat teismams ar kitoms kompetentingoms institucijoms, paprastai turinčioms juridinę galią Susitariančiosiose šalyse.

2. Šalys gali susitarti kreiptis dėl ginčo į teismą, kitą kompetentingą instituciją ar arbitražą.

3. Galima imtis laikinų, taip pat ir apsaugos priemonių, numatytų Susitariančiosios šalies, kurioje yra objektas, įstatymuose, net jei ieškinys nuosavybės teisei atkurti arba reikalavimas gražinti objektą pateiktas kitos Susitariančiosios šalies teismams ar kitoms kompetentingoms institucijoms.

9 straipsnis

1. Pagal šią Konvenciją niekas nedraudžia Susitariančiajai šaliai taikyti taisykles, palankesnes nuosavybės teisei atkurti, pavogtam ar neteisėtai išvežtam kultūros objektui susigražinti, negu šioje Konvencijoje numatytos.

2. Šis straipsnis neturi būti interpretuojamas kaip įpareigojantis pripažinti ar taikyti kitos Susitariančiosios šalies teismo ar kitos kompetentingos institucijos sprendimą, kuris nukrypsta nuo šios Konvencijos nuostatų.

10 straipsnis

1. II skyriaus nuostatos taikomos tik tiems kultūros objektams, kurie pavogti šiai Konvencijai įsigaliojus šalyje, kurioje ieškinys pateiktas, jeigu:

a) objektas buvo pavogtas Susitariančiosios šalies teritorijoje įsigaliojus Konvencijai toje šalyje;

b) objektas yra Susitariančiojoje šalyje įsigaliojus joje Konvencijai.

2. III skyriaus nuostatos taikomos tik neteisėtai išvežtiems kultūros objektams įsigaliojus Konvencijai ir reikalavimą pateikusioje šalyje, ir toje šalyje, kuriai jis pateiktas.

3. Ši Konvencija jokių būdu neįteisina jokių nelegalių sandorių, kurie sudaryti iki Konvencijos įsigaliojimo arba kuriuos atmeta šio straipsnio 1 ir 2 dalys. Taip pat ji neapriboja jokių šalies ar asmens teisių pateikti ieškinį nuostoliams atlyginti, nors kultūros objektas buvo pavogtas ar neteisėtai išvežtas iki Konvencijos įsigaliojimo.

V SKYRIUS BAIGIAMOSIOS NUOSTATOS

11 straipsnis

1. Šią Konvenciją šalys gali pasirašyti Romoje diplomatinės konferencijos dėl UNIDROIT konvencijos dėl pavogtų ar neteisėtai išvežtų kultūros vertybių tarptautinio gražinimo projekto priėmimo baigiamajame posėdyje, taip pat - iki 1996 metų birželio 30 dienos.

2. Šalys, kurios šią Konvenciją pasirašė, turi ją ratifikuoti, priimti ar patvirtinti.

3. Prie Konvencijos po jos pasirašymo gali prisijungti ir tos šalys, kurios jos nepasirašė.

4. Formalūs Konvencijos ratifikavimo, priėmimo, patvirtinimo ar prisijungimo dokumentai deponuojami saugykloi.

12 straipsnis

1. Konvencija įsigalioja šešto mėnesio pirmą dieną po datos, kai buvo deponuotas penktas Konvencijos ratifikavimo, priėmimo, patvirtinimo arba prisijungimo prie jos dokumentas.

2. Kiekvienoje šalyje, kuri ratifikuoja, priima, patvirtina šią Konvenciją arba prie jos prisijungia jau penkioms šalims deponavus Konvencijos ratifikavimo, priėmimo, patvirtinimo arba prisijungimo prie jos dokumentus, Konvencija įsigalioja šešto mėnesio pirmą dieną po datos, kai ji deponavo ratifikavimo, priėmimo, patvirtinimo arba prisijungimo dokumentus saugykloi.

13 straipsnis

1. Ši Konvencija neturi įtakos jokiam tarptautiniam dokumentui, kuris juridškai įpareigoja bet kurią Susitariančiąją šalį ir kuriame yra nuostatų dėl šios Konvencijos reguliuojamų dalykų, nebent šalys, kuriose galioja tas tarptautinis dokumentas, būtų pareiškusios priešingai.

2. Bet kuri Susitariančioji šalis gali pasirašyti sutartis su viena ar daugiau Susitariančiųjų šalių, siekdama tobulinti abipusį šios Konvencijos taikymą. Šalys, pasirašiusios tokią sutartį, jos kopiją turi perduoti saugykloi.

3. Susitariančiosios šalys, kurios yra ekonominės integracijos ar regioninių organizacijų narės, gali pareikšti, kad bendraudamos tarpusavyje laikysis šių organizacijų taisyklių ir netaikys Konvencijos nuostatų, kurios sutampa su tų organizacijų taisyklėmis.

14 straipsnis

1. Jei Susitariančioji šalis turi du ar daugiau teritorinių vienetų, turinčių arba neturinčių skirtingas teisės sistemas, taikomas šios Konvencijos reguliuojamiems dalykams, tai ji, pasirašydama Konvenciją arba deponuodama ratifikavimo, priėmimo, patvirtinimo ar prisijungimo prie jos dokumentus, gali pareikšti, kad Konvencija galioja visuose jos teritoriniuose vienetuose, viename ar daugiau teritorinių vienetų, taip pat bet kuriuo metu gali vietoj tokio pareiškimo paskelbti naują.

2. Šie pareiškimai privalo būti deponuoti saugykloi ir juose turi būti aiškiai nurodyti teritoriniai vienetai, kuriuose Konvencija galioja.

3. Jeigu pagal šiame straipsnyje nurodytą pareiškimą Konvencija galioja viename ar daugiau, bet ne visuose Susitariančiosios šalies teritoriniuose vienetuose:

a) pagal 1 straipsnį Susitariančiosios šalies teritorija laikomas tos šalies teritorinis vienetas;

b) Susitariančiosios šalies arba šalies, į kurią kreipiamasi, teismu ar kita kompetentinga institucija laikomi tos šalies teritorinio vieneto teismas arba kita kompetentinga institucija;

c) Susitariančiąja šalimi, kurioje yra kultūros objektas, pagal 8 straipsnio 1 dalį laikomas tos šalies teritorinis vienetas, kuriame yra objektas;

d) Susitariančiosios šalies, kurioje yra objektas, įstatymais pagal 8 straipsnio 3 dalį laikomi tos šalies, kurioje yra objektas, teritorinio vieneto įstatymai;

e) Susitariančiąja šalimi pagal 9 straipsnį laikomas tos šalies teritorinis vienetas.

4. Jei Susitariančioji šalis pagal šio straipsnio 1 dalį nepaskelbia jokie pareiškimo, Konvencija galioja visuose šalies teritoriniuose vienetuose.

15 straipsnis

1. Pagal šią Konvenciją pareiškimai, paskelbti ją pasirašant, turi būti patvirtinami Konvenciją ratifikuojant, priimant ar patvirtinant.

2. Pareiškimai ir jų patvirtinimai turi būti pateikiami raštu ir oficialiai deponuojami saugykloi.

3. Pareiškimas šalyje įsigalioja kartu su Konvencija. Pareiškimas, kurio oficialaus paskelbimo raštą saugykla gauna po Konvencijos įsigaliojimo, įsigalioja šešto mėnesio pirmą dieną po to pareiškimo deponavimo datos.

4. Bet kuri šalis, pagal Konvenciją paskelbusi pareiškimą, gali bet kuriuo metu jį atšaukti oficialiu raštu, deponuotu saugykloi. Atšaukimas įsigalioja šešto mėnesio pirmą dieną po rašto deponavimo datos.

16 straipsnis

1. Kiekviena Susitariančioji šalis, pasirašydama, ratifikuodama, priimdama, patvirtindama Konvenciją ar prie jos prisijungdama, turi pareikšti, kad pagal 8 straipsnį šalies pateikti ieškiniai nuosavybės teisei atkurti arba reikalavimai grąžinti kultūros objektus gali būti jai pateikti pagal vieną ar kelias iš šių procedūrų:

a) tiesiai jos teismui ar kitai kompetentingai institucijai;

b) per instituciją ar institucijas, tos šalies paskirtas tokiems ieškiniams ar reikalavimams priimti ir jiems pateikti šalies teismams ar kitoms kompetentingoms institucijoms;

c) diplomatiniais ir konsuliniais kanalais.

2. Kiekviena Susitariančioji šalis taip pat gali paskirti teismus ar kitas kompetentingas institucijas, turinčias teisę pareikalauti atkurti nuosavybės teisę arba grąžinti kultūros objektus pagal II ir III skyrių nuostatas.

3. Pareiškimai, paskelbti pagal šio straipsnio 1 ir 2 dalių nuostatas, gali būti bet kuriuo metu pakeisti naujais.

4. Šio straipsnio 1–3 dalių nuostatos neturi įtakos Susitariančiųjų šalių dvišalėms ar daugiašalėms sutartims dėl teisinės pagalbos civiliniais ir komerciniais klausimais.

17 straipsnis

Kiekviena Susitariančioji šalis ne vėliau kaip per šešis mėnesius po Konvencijos ratifikavimo, priėmimo, patvirtinimo ar prisijungimo prie jos dokumento deponavimo dienos turi raštu pateikti saugykloi informaciją kuria nors oficialia Konvencijos kalba apie įstatymus, reglamentuojančius kultūros vertybių išvežimą. Ši informacija turi būti periodiškai atnaujinama.

18 straipsnis

Negalimos jokios išlygos, išskyrus tas, kurias numato Konvencija.

19 straipsnis

1. Šią Konvenciją kiekviena šalis gali denonsuoti bet kuriuo metu nuo tos dienos, kurią ji įsigaliojo toje šalyje, denonsavimo dokumentą deponuodama saugykloi.

2. Konvencijos denonsavimas įsigalioja šešto mėnesio pirmą dieną po denonsavimo dokumento deponavimo saugykloi datos. Kai denonsavimo dokumente nurodomas ilgesnis denonsavimo terminas, denonsavimas įsigalioja pasibaigus šiam terminui po dokumento deponavimo saugykloi.

3. Nepaisant denonsavimo, Konvencija bus taikoma tiems ieškiniams nuosavybės teisei atkurti arba reikalavimams kultūros objektams grąžinti, kurie buvo pateikti prieš denonsavimo įsigaliojimą.

20 straipsnis

Tarptautinio privatinės teisės unifikavimo instituto (UNIDROIT) prezidentas gali periodiškai arba bet kuriuo metu, penkioms Susitariančiosioms šalims pareikalavus, sudaryti specialų komitetą praktiniam Konvencijos taikymui nagrinėti.

21 straipsnis

1. Ši Konvencija deponuojama Italijos Respublikos Vyriausybei.
2. Italijos Respublikos Vyriausybė:
 - a) informuoja visas Konvenciją pasirašusias ar prie jos prisijungusias šalis bei Tarptautinio privatinės teisės unifikavimo instituto (UNIDROIT) prezidentą apie:
 - i) kiekvieną naują pasirašymą arba kad deponuotas ratifikavimo, priėmimo, patvirtinimo ar prisijungimo dokumentas ir jo deponavimo datą,
 - ii) kiekvieną pareiškimą, paskelbtą pagal šią Konvenciją,
 - iii) bet kurio pareiškimo atšaukimą,
 - iv) Konvencijos įsigaliojimo datą,
 - v) sutartis, nurodytas 13 straipsnyje,
 - vi) tai, kad deponuotas Konvencijos denonsavimo dokumentas, deponavimo datą ir denonsavimo įsigaliojimo datą;
 - b) išsiunčia patvirtintas Konvencijos kopijas visoms ją pasirašiusioms ir prie jos prisijungusioms šalims bei Tarptautinio privatinės teisės unifikavimo instituto (UNIDROIT) prezidentui;
 - c) atlieka įprastas kitas saugyklų funkcijas.

Patvirtindami tai, kas pasakyta, šią Konvenciją pasirašė įgaliotieji atstovai.

Pasirašyta Romoje tūkstantis devyni šimtai devyniasdešimt penktų metų birželio dvidešimt ketvirtą dieną vienu egzempliorium anglų ir prancūzų kalbomis; abu tekstai yra autentiški.

UNIDROIT konvencijos
dėl pavogtų ar neteisėtai
išvežtų kultūros objektų
priedėlis

- a) Faunos, floros, mineralų, anatomijos retos kolekcijos ir egzemplioriai bei paleontologinės reikšmės objektai;
- b) vertybės, susijusios su istorija, įskaitant mokslo ir technologijos istoriją, karybos istoriją, visuomenės istoriją, susijusios su nacionalinių vadų, mąstytojų, mokslininkų ir menininkų gyvenimu, su nacionalinės reikšmės įvykiais;
- c) archeologinės iškasenos (įprastos ir slaptos) arba archeologiniai radiniai;
- d) išardytų meno, istorijos paminklų ar archeologinių vietų elementai;
- e) senesnės kaip šimto metų antikvarinės vertybės, pavyzdžiui, įrašai, monetos, raižyti spaudai;
- f) etnologinės svarbos objektai;
- g) meninės svarbos vertybės, pavyzdžiui:
 - i) paveikslai ir piešiniai, padaryti ranka ant bet kokio pagrindo bet kokia medžiaga (išskyrus ranka dekoruotus pramoninius brėžinius ir gaminius),
 - ii) originalios statulos ir skulptūros kūriniai iš bet kokios medžiagos,
 - iii) originalūs raižiniai, atspaudai, litografijos,
 - iv) originalūs meno asambliažai ir montažai iš bet kokios medžiagos;
- h) reti rankraščiai ir inkunabulai, senos knygos, dokumentai ir specialios paskirties leidiniai (istoriniai, meniniai, moksliniai, literatūriniai ir t.t.) – jų vienetai ir kolekcijos;
- i) pašto ženklai, muitinės ir panašūs antspaudai – jų vienetai ir kolekcijos;
- j) archyvai, įskaitant garso, fotografijos ir kinematografijos archyvus;
- k) daugiau kaip šimto metų senumo baldai ir seni muzikos instrumentai.

